

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

De septem meditandis secundum tempora certa.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

Necesse est enim, vt omni tempore timorate se gerat, ac omni vespere consideret quem admodum diem expenderit: & in quibus se offendisse perceperit, hæc in posterum deuitet, doleat, & occasiones consimilis ruinae fugiat. Veruntamen in omnibus his non confidat homo in se, sed a diuina benignitate opem & gratiam præcordialiter, perseveranterque imploret: neque in incepto virtutum studio fatigationi succumbat, neque aduersitatibus cedat: sed fortiter, fiducialiter, atque constanter laboret.

De septem meditando secundum tempora certa Art. VI.

Non sinit presentis vite status vni cogitationi semper mentem nostram insistere, neque possibile est contemplationi ac dilectioni dei iugiter sine interruptione intendere: sed voluitur atque dilabitur anima de vno in aliud. Ideoque plures ei diuinæ meditationes imprimendæ sunt: & non solum vnum: sed omnia que ad salutem pertinet, charitatēque promouent, vel timorē inducunt, in præcordiis nostris scribenda sunt, atque firmissime infigenda: quatenus dum mens ipsa ab vna cogitatione salubri auertitur, ad aliam aliquam bonam protinus conuertatur, quæ admodum secularia corda ab vna cogitatione iniqua ad aliam cadunt. Denique ex consideratione multorum, que ad salutem pertinent, amor dei amplius in animo incalescit ac stabilitur: & ob id plura memoriter atque solícite intuenda sunt, que ad puritatē & salutē proficiunt. Nam & vicissitudo ista cogitationum, ipsi animo propter recessum eius a diuina simplicitate & immutabilitate, naturalis est atque iucunda. Est insuper utilis, quia cito fatigatur mens ipsa, si vni

Plures diuinorum saberrime meditationes statuendæ

Altera cogitationi stet diu intenta. Non tamen confusio suade & inordinate meditata sunt hæc: sed vnicuique diei, horæ, ac temporis, proportionanda ac deprecatoria se-
 rantur. Septem itaque sunt, quæ (vt mihi videtur) salubriter menti imprimuntur, & vtiliter cogitantur. Vt potest gloria cœli, mors, beneficia dei, iudicium tã singulorum q̄ om̄ium, pœna inferni, passio Christi, & propria peccata atq; defectus. Horum aliqua charitatem inflammant, s. gloria cœli, beneficia dei, & passio Christi. Alia vero timorẽ efficiunt. Omnia autẽ mentem custodiunt, & a malo præseruant. Poterit de his septem, secundum septem dies hebdomadæ, solẽnior haberi memoria. Vnde dominica principaliter versetur memoria in contemplatione felicitatis cœlestis, feria secunda de morte, tertia de beneficijs dei, quarta de iudicio, quinta de inferno, sexta de passione, sabbato de peccatis. Nihilominus vnumquodque istorum quolibet die cogitari potest, imo et debet præsertim que passio Christi: sed propter causam inuocandam, quolibet die præcipue occupanda est anima in vno istorum.

De quotidiano profectu, & optimo fructu exercitiorum nostrorum,

Art. VII.

Puritati cordis visio dei, quæ est tanta merces, essentialisq; præmiũ respondet: sed & charitati debetur visio dei: & quo ardentius modo diligimus, eo postmodũ clarius deum videbimus. Vnde constat essentialiter idem esse, dilectionem dei, & puritatem mentis. Nempe puritas animæ quædam præsuppositio

1. Ioan. 3